

Nedjelja, 05.04.2020.g.

Iz današnjeg Evanđelja, onaj dio koji je mene posebno dotaknuo:

"A bijahu ondje i izdaleka promatrahu mnoge žene što su iz

Galileje išle za Isusom poslužujući mu; među njima Marija

Magdalena i Marija, Jakovljeva i Josipova majka, i majka sinova

Zebedejevih.

Uvečer dođe neki bogat čovjek iz Arimateje, imenom Josip, koji i

sam bijaše učenik Isusov. On pristupi Pilatu i zaiska tijelo

Isusovo. Tada Pilat zapovjedi da mu se dadne. Josip uze tijelo,

povi ga u čisto platno i položi u svoj novi grob koji bijaše isklesao

u stijeni. Dokotrlja velik kamen na grobna vrata i otiđe.

A bijahu ondje Marija Magdalena i druga Marija: sjedile su

nasuprot grobu."

Današnje čitanje iz Evandjelja svakoga posebno dotakne. Svakoga od nas

u drugom dijelu. Mene, velikog griješnika u većem dijelu svojeg života,

svaki put posebno dotakne lik i ponašanje Marije Magdalene. Velika

griješnica i velika obraćenica, od kada je Gospodin Isus iz nje izagnao

sedam đavola, krenula je za Gospodinom i nije se odvajala od Njega.

Nikakva sila ovog svijeta nije ju mogla otrgnuti i odmaknuti od

Gospodina...

...uvijek mi, kada o tome promišljam, krenu suze...jer se poistovjetim s

dragom Sveticom...osjećam da bi i ja tako, da sam živio u ono vrijeme i

da me Gospodin oslobodio od đavola i dao mi milost obraćenja, dakle, da

bi Ga i ja stalno slijedio i stalno htio biti kraj Njega...

Istina, kada se sjetim početaka svojeg obraćenja, tako je to nekako i

izgledalo. Kao da mi je netko otvorio oči na jedan nezemaljski način. Sve

je odjednom dobilo smisao i ja se nikako nisam htio od toga odmaknuti.

Ja onda nisam vidio Gospodina Isusa živoga, u tijelu, kako Ga je vidjela

draga Svetica. Ali, ja sam ga osjećao živoga, u sebi. U svojem srcu, u

svojim mislima. I nitko mi Ga nije mogao oduzeti.

I pokušali su me mnogi "otjerati" od Njega. Bio sam u zatvoru, po

povratku nisam nekoliko godina mogao naći posao, napustio me veći broj

prijatelja i poznanika od prije jer sam stalno nosio krunicu oko vrata i nisu

me mogli shvatiti i prihvatiti, obitelj me nije razumjela ...

A meni je to bilo potpuno, potpuno svejedno. Ja sam "letio". Konačno

sam bio slobodan. Od svega i od svih.

A za sve to, Gospodin mi je podario SNAGU LJUBLJENOG BOŽJEG

DJETETA...

Zato se u ovim danima često poistovjetim sa dragom Svetom Marijom

Magdalenom...

A drugo što me danas posebno dotaknulo u pročitanoj Evandjelju bile su

žene.

"...A bijahu ondje i izdaleka promatrahu mnoge žene što su iz

Galileje išle za Isusom poslužujući mu..."

Od apostola, hrabrih muškaraca, ostao je samo najmlađi, Ivan. Ali žene,

koje su, manje-više, svugdje pratile Gospodina i Njegove apostole i

posluživale im, koje nisu sjedile s njima za stolom, koje su strane slušale,

kada su stigle i mogle, njihove razgovore, one koje su i tada i danas,

nosile "tri ugla" u kući, dakle, te žene nisu ostavile Gospodina i nisu se

razbježale.

Samo žene imaju tu snagu i tu empatiju prema čovjeku u patnji... A ovdje

je patio Bog. I one su bile tu.

Bile su tu s Gospodinovom majkom, Marijom. Samo žena u potpunosti

može razumjeti bol druge žene, a posebno bol majke. Samo žena. Mi

muški to ne možemo.

Baš mi idu suze...

Ali, nisu to suze žalosti. To su suze MILOSTI BOŽJE...suze radosnice...

O moj preljubljeni Gospodine, baš sam radostan u Tebi!

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ, I SVE MOJE.

